

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπερτίσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, κατὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον} — Ἀριθ. 43

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 331.)

Μάλιστα, ἤτο ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος, ἐπισηλωθεὶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς νὰ τον ἀντιληφθῆ κανεὶς. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φοράν, ἡ γόνδολά του ἐτρακάρησε μὲ τόσην ὀρμὴν τὴν γόνδολαν τῶν ῥόδων, ὥστε οἱ μουσικοὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μπλοὺμ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφαίνει καὶ χειρονομεῖ ἔν ἀπογνώσει. Καὶ βλέπετε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἄλλου τὸ χέρι, ἄλλου τὸ πόδι, καὶ ἄλλου τὴν περούκαν!

Ἰλαρότης, φασαρία, χαλασμὸς κόσμου. Δι' γόνδολαι προστρέχουν ἀτάκτως. Ἡ ἀποκρατικὴ ζωηρότης, τὴν ὁποίαν συνεκράτησε πρὸς στιγμὴν ἡ ὠραία σερανάτα, ἐξέσπασε πάλιν ἡ βόμβα. Ὁ Πουλιταίνελλας ἀνασύρει ἀπὸ τὸ νερὸν τὸν ὠραῖον Λέλιον. Ἄλλοι τείνουν τὰς κόπας πρὸς τοὺς μουσικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἀποστάζουν ὡς θεοὶ ἐνάλιοι. Μερικοὶ ψαρεύουν βιολιά, τὰ ὁποῖα κολυμβοῦν ὡς νῆσσοι καὶ γεμίζουν νερὸν ὡς στάμνα. Ποῦ μακρύτερα, κωπηλάται ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν τὴν μπάσσα-βιόλα, ἡ ὁποία πλέει ἀξιοπρεπέστατα, μὲ πόζαν φρεγάτας.

Καὶ τὰ ῥόδα τοῦ Λελίου στολίζουν τώρα τοὺς προσωπιδοφόρους, δρεπόμενα ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φυτὰ θαλάσσια. Καὶ ὁ γέλως ἀντηχεῖ ἀπέραντος, ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Ρεῖ ἄ λ τ ὀ υ μ ἔ χ ρ ι τ ῆ ς Π ι α τ σ ἔ τ τ α ς.

Φαντασθῆτε τὴν ἀκελπισίαν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Γιαννιοῦ, ἐταν εἶδεν ἑξαφνα τὸν κύριόν του νὰ ἐπιστρέψῃ ἐλεύθερός, κάθυγρος, μουσικίδι, ὡς κωβὸς τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸ ὑγρὸν του στοιχείου. « Καλὰ το ἔλεγα

ἐγώ, — ἐφώναζεν, — ὅτι οἱ Βενετσάνοι ὀλοὶ εἶνε ἄθεοι καὶ ἀντίχριστοί! . . . Ἄν μου μιλῆσῃ κανεὶς, θά του σπάσω τὰ μούτρα!» — Ἄλλ' ὁ Πονηριδὴς παρακαλεῖ τὸν Βαλεντίνον νὰ του διηγηθῆ ἔλην τὴν ἱστορίαν, ζυγίζει ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ φαίνεται βυθισμένος εἰς σκέψεις καθαυτὰ σοβαράς.

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν ταρατσαν τοῦ Καρνερίου Φλωριάν, — τὰ ὀρολόγια ἐκτυ-

ποῦσαν μισάνυκτα, — ὁ Βαλεντίνος Κερκὸς συναντάται τυχαίως μὲ τὸν Μολτονάζον. Ἀμέσως τὸν πλησιάζει, τὸν σταματᾷ, καὶ σὰν κοκκοράκι θυμωμένον πούτα βάζει μὲ ἰνδιάνον, ὁ νεανίσκος σηκώνεται ἑστὸς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ μὲ φωνὴν ὀξεῖαν καὶ τρέμουσα, τὸν προσφωνεῖ ὡς ἑξῆς.

— Παρακαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σας νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐφῆρθ ὡς ὁ χειρότερος παληάν-θρωπος! . . . Τὸ παραδέχεσθε ὅτι εἶσαθε γάϊδαρος;

Ὁ χονδρὸς Μολτονάζος ἐσήκωσε τὴν μύτην του διὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ. . . ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος δὲν του ἄφισε καιρὸν. Τσαφ! τσαφ! διὸ παταγώδη ραπίσματα ἀστραφάν εἰς τὰ δύο μάγουλά του: — Ὅριστε διὰ νὰ σᾶς το ἀποδείξω!

Εἰς παροξυσμὸν ὀργῆς ἀποπληκτικῆς ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος γουρλώνει τὰ μάτια καὶ βρυχάται ἀγρίως:

— Μὴ με κρατῆτε! (καὶ ὅμως κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ τον κρατήσῃ, ὥστε ἔχει ὄλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήματων του) Μὴ με κρατῆτε, σὰς λέγω! Ἄφῃτέ με νὰ τον σφάξω! νὰ τον ξεκοιλιάσω! νὰ του βγάλω τὰ ἄντερα! . . . Μὴ με κρατῆτε! Ἄφῃτέ με! Ἐξηκολούθησε νὰ πειλῆ ἄπρακτος ἀρεκτὴν ὄραν, ἕως ὅτου ἐβράχλιασεν ἀπὸ τὰς φωνὰς, — καὶ ἐσιώπησεν ἀσθμαίνων. Τότε ὁ Βαλεντίνος ἔκαμε τακτι-

« Μπλοὺμ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφαίνει καὶ χειρονομεῖ ἔν ἀπογνώσει. » (Σελ. 337, στ. α'.)

Διαγωνισμόν», είνε δεκταί μέχρι τής 15 Δεκεμβρίου 1902. (Είμπορείτε να τός σταίλετε ως χειρόγραφα, υπό ταινίαν, επί συστάσει, πληρόντοντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.)

Οί λοιποί όροι είνε οί αυτοί με τούς όρους πάντων τών Μεγάλων Διαγωνισμών, τούς όποιους βλέπετε είνε τόν Ε' Κεφάλαιον τού Όδηγού, περί Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΠΑΡΑΔΕΙΣΗΣ ΚΑΦΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Βραβευθείς

υπό τόν ψευδώνυμον «Τοήμερινός τού Κόσμου» είνε τόν 72ον Διαγωνισμόν Διηγήματος. [2ος φυλλ. 98, σελ. 210.]

ΣΤΟ «ΠΤΗΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ»

Επί τού θανάτου τού Άρτσιονίου Κ. Κυριακίδου.

Στό γλυκοχάραμ' άρχισε Τού βίου του να ψάλλη Καί τής ψυχής του να σκορπῆ Τά κάλλη τά κρυμμένα, Όπως σκορπούνε τήν αύγή Στοῦ κάμπου τήν άγκάλη Τό πρώτο μύρό τους τ' άγνό, Τά άνθη τά παρθένα.

Άχι δέν έταιρίαζε 'στη γῆ Ό άγγελος να ψάλλη. . . Κ' επέταξε 'τόν ούρανό, Με τάλλα τάγγελοῦδια, Γύρω 'στό θρόνο τού Θεού Να έαναρχίση πάλι Μ' έναν ούράνιο σκοπό Τά ώραία του τραγοῦδια.

ΦΙΛΑΔΗ Μ. ΚΟΥΠΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Άρκετά χαρίεσσα ή μήτηρ, με ανοικτήν και γλυκείαν φυσιογνωμίαν, με βλέμμα έκφραζόν μεγάλην στοργήν, με όδόντας συμμέτρους και έκτάκτου λευκότητος, και, — μήπως ή φιλαρέσκεια δέν είνε κοινόν γνώρισμα όλων τών ατόμων τού άσθενούς φύλου; — με άνθη και φύλλα είνε τήν κόμην, καθώς και με χάνδρας από θαλίον και έλεφαντόδοντα, λεπτομέρεια όλωςδιόλου άνεξήγητος. Έν γένει, ή νεαρά αυτή Βάγδισσα υπενθύμιζε τόν γυναικεόν τύπον τών Κάφρων, με τούς στρογγύλους και τορευτούς της βραχίονας, με τούς λεπτούς καρπούς τών χειρών, με τās παχουλās χειρας και με τούς μικρούς πόδας, τούς όποιους πολλαί Εύρωπαίαι θα εφθύνουν. Μέγα μέρος τού σώματος της έκάλυπτεν ύφασμα φυτικόν, έσφιγμένον είνε τήν ζώνην. Είνε τόν λαίμον της έκρέματο τόν μεταλλιον τού δόκτωρος Γιοχάουζεν, έμοιον μ' εκείνο τόν όποιον έφερε και τόν τέκνον της.

Αδύνατον να συνμιλήσουν με τόν Λό-Μάι και τήν Λά Μάι, προς μεγάλην δυσαρέσκειαν τού Τζών Κόρτ. Άλλ' ήτο φανερόν ότι οί δύο αυτοί πρωτογενείς προσεπάθουν να εκπληρώσουν απέναντι τών ξένων όλα τά καθήκοντα της βαγδδικής φιλοξενίας.

Ο πατήρ προσέφερε μερικους καρπούς, τούς όποιους έλαβεν από μίαν σανίδα, — αι σανίδες εκείναι, αι καρφωμένα είνε τόν τοίχον, ανεπλήρου τά τραπέζια και τά έρμάρια. — ήσαν δε οί καρποί οῦτοι εκ τών λεγομένων μα τ ο φ ε, εύγεστοί κόκκοι, παραγόμενοι από έν είδος κισσού.

Οί ξένοι εδέχθησαν τά μα τ ο φ ε και έφαγαν μερικά προς μεγάλην ευχαριστήσιν της οικογενείας τού Λι-Μάι.

Και τότε έλαβον τήν ευκαιρίαν να εξακριβώσουν τήν ορθότητα τών παρατηρήσεων, αι όποιαι είχαν ήδη γίνη πρό πολλού: ότι δηλαδή ή βαγδδική γλώσσα, όπως αι γλώσσαι της Πολυνησίας, παρουσιάζουν μεγάλας ομοιότητας με τόν παιδικόν βαττάρισμα, — και τούτο ήγαγε τούς γλωσσολόγους να ισχυρισθόν, ότι άπήρξε δι' όλον τόν ανθρώπινον γένος μακρά περίοδος φωνηέντων, προγενεστέρα τού σχηματισμού συμφώνων. Τά φωνήεντα ταῦτα, συνδυαζόμενα εκ' άπειρον, παράγουν ήχους ποικιλωτάτους, π: χ: ο ρ ι, ο ρ ι ο ρ ι, ο ρ ο, ο ρ ο ο ρ α, ο ρ ο ρ ν α, κτλ... Τά καθαυτά σύμφωνα είνε τόν π, τόν σ, τόν π, ρινοπρόφερα δέ τόν γγκ και μ. Μόνον με τά φωνήεντα χα, ρα, σχηματίζεται μεγάλη σειρά λέξεων, αι όποιαι, χωρίς τήν βοήθειαν πραγματικού συμφώνου, αποδίδουν όλας τās έννοιās και παίρνουν ρόλον ονομάτων, αντωνυμιών, ρημάτων κτλ. (*)

Είνε τήν συνόμιλιαν τών Βάγδδων τούτων, αι έρωτήσεις και αι απαντήσεις ήσαν σύντομοι, δύο ή τρεις λέξεις, και αι λέξεις αυται ήρχίζον σχεδόν όλα από τά γράμματα γγκ, μγκού, μσ, όπως και είνε τήν κογγικην γλώσσαν. Η μήτηρ έφαινετο όλιγώτερον εύγλωττος από τόν πατέρα, και πιθανόν, ή γλώσσά της δεν είνε, — όπως αι γυναικαί γλώσσαι τού παλαιού και τού νέου κόσμου, — τήν χάριν να κάμνη δώδεκα χιλιάδας στροφάς είνε τά λεπτά.

Σημειωτέον επίσης, — τούτο έκαμεν ιδιαιτέρως έντύπωσιν είνε τόν Τζών Κόρτ, — ότι μερικαι κογγικαι και γερμανικαι λέξεις, τās όποιās μετεχειρίζοντο οί πρωτογενείς αυτοί, απέβαινον σχεδόν άγνωστοί έννεκα της προφοράς. Έν γένει είνε πιθανόν, ότι τά όντα αυτά δεν είχαν ιδέας είνη όσας έχρειάζοντο δια τās ανάγκας της ζωής, και λέξεις όσας έχρειάζοντο δια να τās εκφράζου. Άλλ' άντι τού θρησκευτικού αισθήματος, τόν όποιον απαντάται και είνε τούς κατωτέρους άγρίους, και υπό τού όποιου οί Βάγδδοι δεν έφαινοντο κατεχόμενοι, ήδύνατο να θεωρηθῆ βέβαιον, ότι είχαν τουλάχιστον τόν αισθημα της αγάπης, της στοργής. Δεν είχαν δια τά τέκνα των απλώς τόν φίλτρον εκείνο, τού όποιου και τά ζώα δεν στερούνται εκ' όσον αι φροντίδες των είνε αναγκαίαι προς διατήρησιν τού είδους, — αλλά τόν αισθημα των διατηρείτο και πέραν της πρώτης ηλικίας, ως απέδεικνυεν ή συμπεριφορά τού πατρός και της μητρός προς τόν Λι-Μάι, ο όποιος ήτο ήδη αρκετά μεγάλος. Άλλως τε ή άμοιβαίότης ύφιστάτο. Έβλεπέ τις άνταλλαγην θωπειών πατριών και υϊκίων. Άρα οικογένεια υπήρχεν.

Άφ' ου έμειναν επί έν τέταρτον της ώρας είνε τήν καλύβην εκείνην, ο Κάμης, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ εξήλθον, υπό τήν οδηγίαν τού Λό-Μάι και τού τέκνου του. Έπέστρεψαν οῦτω είνε τήν καλύβην, όπου είχαν εγκλεισθῆ και όπου θα διέμενον. . . επί πόσον; . . Πάντοτε ή έρώτησις αυτή, τόν πρόβλημα, τόν όποιον βεβαίως δεν ήσαν είνε θέσιν να λύσουν μόνον των.

Εκεί απέχαιρετήθησαν. Όάγαθό, Λό-Μάι ένηγαλίσθη άκόμη μίαν φοράν τόν μικρόν Λάγκαν, και έτεινεν, όχι βέβαια τόν πόδα του όπως θα έκαμνεν ένας σκύλος, ούτε τήν χείρα του όπως θα έκαμνεν, ίσως έν τετραχειρον, αλλά τās δύο του χείρας, τās όποιās ο Τζών και ο Μάξ

Ουμπέρ έθλιψαν με περισσότεραν προθυμίαν από τόν Κάμην. — Άγαπητέ μου Μάξ, είνε τότε ο Τζών Κόρτ, είνε τών μεγάλων σας συγγραφέων ισχυρισθῆ, ότι μέσα είνε κάθε άνθρωπον υπάρχουν δύο: ο «εγώ» και ο «άλλος». Έ, λοιπόν! είνε πιθανόν ότι ένας από τούς δύο λείπει από τούς πρωτογενείς αυτούς. . .

(*) Ο άναγνώστης έχει υπ' όψει του βεβαίως, ότι ο συγγραφέας, δριλόν ένταθα περί φωνηέντων και συμφώνων, δεν έννοεί τά φωνήεντα και τά σύμφωνα της Έλληνικής γλώσσας. Σ. τ. Μ.

Και ποίος, Τζών; . . . Ο «άλλος» βέβαια. . . Έν πάση περιπτώσει, δια να τούς σπουδάσωμεν κατά βάθος, έπρεπε να ζήσωμεν μαζί των επί έτη! . . . Άλλά μετ' όλίγας ήμέρας, έλπίζω ότι θα ήμπορέσωμεν να φύγωμεν. . .

Τούτο, απέχρηθη ο Μάξ Ουμπέρ, εξαρτάται από τήν Αυτόν Μεγαλειότητα και ποίος ξέρει μήπως ο βασιλεύς Μίελο-Τάλα-Τάλα θελήσῃ να μās κάμῃ αὐλικούς του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΡΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΣΠΟΥΔΗΣ

Και τώρα, πόσον καιρόν ο Κάμης, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ θα έμεινον είνε τόν χωρίον εκείνο; . . .

Θα επήρχετο άρα γε κανέν περιστατικόν, να μεταβάλῃ τήν κατάστασιν, ή οποια δεν έπαυε να είνε άνησυχαστική;

Δεν ήτο δυνατόν να φύγουν, διότι τούς επέβλεπον πολύ. Και άλλως τε, αν κατώρθωναν να δραπέτευσουν, πώς θα ήμπορούσαν, από τόν σκοτεινόν και άδιαπέραστον εκείνο μέρος τού Μεγάλου Δάσους, να φθάσουν είνε τήν έξοδον και να συναντήσουν τόν ρίον Γιοχάουζεν; . . .

Όσον και αν τόν επεθύμει και τόν επεζήτη, ο Μάξ Ουμπέρ έδρακε τώρα ότι τόν «εκπληκτικόν» έχανε τόν θελήγητρά του, παρατενόμενον. Πήρσισε μάλιστα ν' ανυπομονῆ περισσότερον από τούς άλλους, πότε να επιστρέψουν είνε τόν Ουμπρέβιλλην, εκ της οποίας ουδεμίαν βοήθειαν έπρεπε να περιμένουν.

Ο οδηγός πάλιν ήτο έξω φρενών με τήν κακοτυχίαν αυτήν, ή οποια τούς έρριψεν είνε τούς. . . πόδας, — διότι κατά τήν γνώμην του ήσαν πόδες, — τών κατωτέρων αυτών όντων. Δεν απέκρυπτε τήν απέχθειαν, τήν όποιαν τών ενέπνευον, διότι δεν διέφερον έπαισθητάς από τούς ίθαγενείς της Κεντρίας Άφρικής. Ο Κάμης ήσθάνετο δια τούτο έν είδος ένστικτου ζηλοτυπίας, τήν όποιαν δεν έννόει μεν αυτός, άλλ' οί δύο φίλοι τήν άντελαμβάνοντο κάλλιστα. Τό αληθές είνε, ότι δεν εδιάζετο όλιγώτερον τού Μάξ Ουμπέρ να εγκταλείψῃ τόν Νγκάλα, και ότι ήτο δυνατόν να κάμῃ προς τόν σκοπόν τούτον, θα τόν έκαμνεν.

Μόνον ο Τζών Κόρτ εξεβήλωνεν όλιγώτερον ανυπομονησίαν. Έπεθύμει πολύ να μελετήσῃ τούς πρωτογενείς τούτους,

να σπουδάσῃ καλώς τās ήθη των, τόν βίον των υπ' όλας τās έπόψεις, τόν έθνολογικόν των χαρακτήρα, τήν ήθικην των κατάστασιν, να μάθῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ εκπληκτικόν ή άρισταντο από τήν ανθρωπότητα.

Προς τούτο θα ήρχουν μερικαι έβδομάδες. Άλλ' ήδύνατο κανείς να βεβαιώσῃ, ότι ή διαμονή των παρὰ τούς Βάγδδοις δεν θα παρετείετο περισσότερον, — επί έτη ίσως; . . . Και ποία θα ήτο ή λύ-

σις της εκπληκτικής αυτής περιπέτειας; Έν πάση περιπτώσει, ο Κάμης και οί σύντροφοί του δεν έφαινοντο απείλομενοι από κακομεταχειρίσιν. Αναμνηρίζαν τήν διανοητικην ύπεροχην τών αιχμαλώτων των. Έξ άλλου, ήτο παράδοξον, ότι ουδέποτε εδειξαν εκπληξιν επί τῆ θέα τών αντιπροσώπων τούτων τού ανθρωπίνου γένους. . . (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Μία μέρα, ήλθαν κάτι κακοί άνθρωποι 'στο χωριό, και πήραν ένα σωρό άρνάκια από τόν μανδρί.

Ο Γιάννης άπορεί πολύ, πώς ο πατέρας του άφίνει τούς κακούς ανθρώπους να πέρνουν έτσι τάρνάκια.

—Μα τί είνε αυτοί; γιατί μās τά πέρνουν; ρωτῆ τήν αδελφή του.

— Είνε χασάπιδες από τή χώρα απαντῆ ή Μάρω. Και τα πέρνουν για να τα σφάζουν.

Να τα σφάζουν; ! Φαντασθῆτε πια τόν θυμό, τή λύπη και τήν άπελπισία τού Γιαννάκη. Τού έρχονται δάκρυα και σφίγγει τούς γρόθους του.

— Άχ και να ήμουν πιο μεγάλος! άχ και να ήμουν πιο δυνατός! θα τούς εδειχνα εγώ! λέγει.

Η Μάρω προσπαθεί να του δώσῃ να καταλάβῃ, ότι αυτό που γίνεται, είνε ά ν ά γ κ η να γίνῃ. Δεν μποροῦν, λέγει, να κρατήσουν όλα τά άρνάκια, γιατί είνε παρὰ πολλά, και δεν θα είχαν τί να τούς δώσουν να φάγουν, και θα φοφούσαν από τήν πείνα. Τά πωλοῦν λοιπόν τά μισά 'στους χασάπιδες, πέρνουν λεπτά, και κρατοῦν τά άλλα μισά για να τα έχουν. Και να, γι' αγάπη του κρατοῦν και τόν Άσπροῦλη. . .

Ο Γιαννάκης τάκουει τά σωστά λόγια, τά παραδέχεται, αλλά μολοντούτο είνε άπαρηγόρητος. Τά καμμένα τάρνάκια, που τα πήραν για να τα σφάζουν! . . . Πώς τα λυπάται!

(Συνέχεια προσεχώς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

Άσκαμοί, Πληροφορίαι : τὸ Σερπατὲν ἀντασκάσεται τὴν Πειραιῶν Νύκτα, καὶ κληροφορεῖ τὸ Μαθὼν Σύγγερον διὰ τὴ μαλιὰ του ὡς ἄσπρισαν ἀπὸ τὴν μεγάλην σκῆψιν νὰ εὐρητὴν Ἀνέλιπτον Χαρῶν — τὸ Τσιριμπι-ριμπι ἐρωτᾷ τὴν Ροδοστέραιον κένην Ἄνοιξι πῶς περὶ εἰς τὸ ὄρειον — ὁ Μινώταρος χαίρετὰ τὴν Ἑλένην Ἀδριανὸν καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὰ δελτάριά του — ἡ Ἀφροδία θάλασσα ἀσπάζεται τὴν Ἀθῶν Καρδίαν καὶ τὴν συγκαίρει διὰ τὰ Μ. Μυστικά της — ἡ Μυστηριώδης Φύσις στέλλει μυστηριώδως ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τὰς φίλας τῆς Μόνωσιν, Ρωμαϊκὴν Καρδίαν καὶ Λακίην Μαργαρι- τὰν — ἡ Φιλόμοωσις Καλεῖθε χαίρετὰ τὸν Ἄγγελον Ἀδριανόν, Ἐρυθρὸν Νέφος καὶ Κουασιμόδον, καὶ τον πληροφορεῖ διὰ περὶ λαμπρὰ εἰς τὴν Κέρκυραν — ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐβρίτου πληροφορεῖ Δημήτριον τὸν Φαληρέα, διὰ ἔπιασε πολὺ εὐνοῖα εἰς τὴν Ἀμπέλια, διὰ τῶρα ἐπαυθῆκεν εἰς τὴν πλὴν καὶ τὸν χαίρετὰ — ὁ Ἀφρικανικὸς Ἥλιος ζητεῖ ἀλλολογραφίαν μετὰ τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος — ἡ Ἄρως τοῦ Παρρασοῦ ἀσπάζεται τὴν Νεορὰν Ἰπάρειν καὶ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἐννεχίας, τὸς ἰσποῦσι, ἰόντες — ὁ Ἄμυρις ὁ Φιλάμοωσις πληροφορεῖ τὸν Λευκὸν Κῆρον, διὰ τὸ ὄνομά του σημαίνει μυθολο- γικὸν ποιητὴν, διαγωνισθῆναι πρὸς τὰς Μούσας καὶ τυρωθῆναι ὑπ' αὐτῶν — ἡ Ἑλληνοπού- λα συγκαίρει τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγω- νισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς — ἡ Ἐσμεράλδα χαί- ρετὰ τὸν Ἰπποκρίτη τῆς Βραδείωνης, τὸν ὁ- ποῖον δὲν γνωρίζει, εἰρηκορεῖ νὰ τῆς εἰπῆ τὰ- ριχὰ του; — ὁ Μονοσάνδαλος Ἰάσων πληρο- φορεῖ τὴν Νεράϊδαν τὸν Σπετσὸν, διὰ τὴν γνωρίζει — τὸ Ἄγγρ Περιοτεράκι χαίρετὰ τὸ Ἀταθῆρον Ρόδον καὶ τὸ ἐρωτᾷ πόσα εὐσημα ἀκόμην ἔχει σκοπὸν νὰ πάρῃ; — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης λέγει πρὸς τὴν Βροντῆν τοῦ Διός: ἐν καρπῷ θυέλλης τῆς ἐνοσὶ ἀλλὰ κατὰ ὠρατὰν σεληνοφωτιστοῦ νύκτα, εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρε- ως, ἡ παρουσία τῆς τὸν ἐξέπληξεν — ὁ Παμφύ- λιος Κόλλπος ζητεῖ ἀλλολογραφίαν μετὰ τὸν Συνο- ραϊκὸν Κόλλπον.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰ μετα- λαβῶν : — ὁ Ἀσπὴ τῆς Ανατολῆς μετὰ τὴν Ἐσμεράλδαν, Κεγγὶ καὶ Βικτωρα Ὀγγρό — τὸ Ἰράνα Λαβίρι μετὰ τὴν Ὀρειοπόλον Φοχῆν, Μολὰν Λαβὲ, Ναυτοπούλαν τῆς Κρανῆς, Ἐσμεράλδαν καὶ Ἰδανικὴν Γλυ- — ἡ Μεσομβριῆ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ἀθῶν Καρδίαν, Λευκὸν Κῆρον, Γλαυκίλλαν Ὀ- νον, Νεράϊδαν τὸν Σπετσὸν καὶ Λευκὴν δὲ Μιμῶν — ἡ Λάτρως τοῦ Ὁραίου μετὰ τὸ Μολὰν Λαβὲ, Ροδοχρῶρον Βαλέτταν καὶ Ὀ- ρειοπόλον Φοχῆν — ὁ Πότος Ἰβίμαι μετὰ τὸν Αἰ-Αἰ-Λάν, Φροῖρον τῆς Κερκύρας, Ἰδα- νικὴν Γλαυκίτητα, Ποτικιοῦσι Δερκίρας, καὶ Ἀθῶν τῆς Κερκίρας — ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τὸν Συνοραϊκὸν Κόλλπον — τὸ Λουδοδὲ τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Μωρῶ, Ψάναν Ἀσσαν, Ἄγγελον τῆς Χαρῆς, Κροδίτη καὶ Ἄσμα Νηριδός — ἡ Βαρτὴ Βροχῆ μετὰ τὸ Τρελλεπάδον τὸν Ἀθῶν, Ζιλάνιον Γο- μνασίον, Ἀθῶν Καρδίαν, Χρυσὴν Βροχῆν καὶ Μαρκίον Βαλδουῖνον — τὸ Κοριθι- ακὸν ἔδμα μετὰ τὸν Ρακοσυλλέκτην τὸν Πα- ροῖον καὶ Ἰπάρεινον Ἑλληρίδα — ὁ Ἀπθῆνος τοῦ Νέστορος μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐρυθρὸν Νέφος, Ταπεινὸν Γασ- μί, Μῆ μου Ἄπτον καὶ Νυκτοχόρακα — ἡ Ἐσπερία Ἄδρα μετὰ τὸν Διωμαγνίτικον Ἥλιον Μαρίαν τὸν Μελίκων, Ὁράτιον Θάλιν, Μῆ μου Ἄπτον καὶ Βεατρίκην — ἡ Τογγα- ρέλλα μετὰ τὴν Λάτριν τῆς Ἑλλάδος, Ἀτα- θῆρον Ρόδον, Μάρκα τὸν Παρισίον, Δαφρο- στεφῆ Ναβαρχῶν καὶ Μέλλοντα Ἀσκιμον — ἡ Ἀθῶν Καρδία μετὰ τὴν Βεατρίκην, Λάτριν τοῦ Ὁραίου, Κάμαν, Τογγαρέλλαν καὶ Ἐσμεράλδαν — ὁ Δωρητὴς Ὁρειῶν μετὰ τὸ

Λαίμαργο Ποτικί, Καλεῖθε Ἀμοκοντόρον, Ἄγγρ Περιοτεράκι, Μυστηριώδη Φύσιν καὶ Νεορὰν Ἰπάρειν — ἡ Κόρη τοῦ Στρομῆνος μετὰ τὴν Ἄρυν τοῦ Παρρασοῦ, Κελαϊδίστραν, Ἰ- σσημερινὸν τοῦ Κόμου, Ἀπόγονον τοῦ Νε- στορος καὶ Ἀθῶν Καρδίαν — ἡ Κοπηλι- τὴ Κῆρον μετὰ τὴν Ἑλληρικὴν Ναβαρχίδα, Ἐδελιν Ἀΐδα, Ἐξοριστον Ἑλληνα καὶ Θεσσαλικὴν Ἀκτῆνα — ἡ Ἀνθομῆνη Ἀμυ- ρδαλιὰ μετὰ τὴν Ἀνθομῆνη Λυγαρίαν καὶ Μικρὰν Γαλαζιανήν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει : ἡ Διὰ- πλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀνθομῆνη Ἀ- μυρδαλιὰν (σοῦ ἔστειλα τὸν Τυροκατάλογον τῶν τόμων μου, διὰ νὰ ἐκλέγῃς καὶ νὰ ἔγῃς τὰς τιμὰς.) Στάρλεϊ (ποῦ μου γράφεις τόσα συγ- κλητικὰ διὰ τὸν ὄνατον τοῦ Κυριακίδου.) Πε- πρωμέρον (τὸ ἔλαβα.) Μυστηριώδη Φύσιν (μετὰ τὸ καινούργιον σπῆ.) Ἄδραν τῆς Κε- ρκίρας (δὲν ἐσκέψῃς διὰ τὴ πληροφορία σου διὰ ἐπρόθετε τὸ ψευδώνυμον τῶν βραβευθέντων;) Μαρίδα τοῦ Ἐβρίτου (βραβ. ἔστειλα.) Ἄγ- γελον Χαρῆς (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρία διὰ τὰ Π. Πνεύματα, ὡς εἶπα πολλὰκις, δὲν κρατῶ λογαριασμὸν.) Ἀφρικα- νικὸν Ἥλιον (δὲ ἐπιτομοῖσα νὰ μὴ τὸ ἀλλά- γῃς.) Θάμνοι τὸν Φιλάμοωσις (ναί, εἶνε εἰς Μεσολόγγιον χάρις που ἔγινες καλὰ.) Ἐρυθ- μὸς (ἔγῃς καλῶς.) Μαρίαν Γιατρά, Ἀντιγό- νην (νὰ τῆς τὸ φανερῶσῃ, ἀρ' οὐ θέλεις, δι' ἐπι- σκεπητοῦ σου, τὸ ὅποιον μου στέλλεις καὶ τὸ διαβιβάσῃς.) Ἀπθῆνον Ἑλληνα (καὶ ἂν ἐπι- μοσιεύῃ ἡ πληροφορία σου, πρὶν λάβω τὴν ἐπι- σταλὴν σου;...) Σιδ (ἔστειλα ἐν νέου.) Μονοσάνδαλον Ἰάσωνα (ἡ Κυριακὴ δὲ γίνῃ πολὺ γρήγορα.) Ἄδρ τοῦ Παρρασοῦ (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία, ἀλλὰ δὲν ἔχει ψευδώνυ- μον.) Φιλόμοωσις Νεάριδα (ἔστειλα.) Λευ- κὴν Ἀκακίαν (ἐν μέρει ἐμπάντευσε τὸ μυστι- κὸν τοῦ Μ. Ἀάσου; ὡστε, ὁ νέος εἶσι; ἄρχισεν τοῦ χρόνου; καλλίτερα!) Βροντοφῶρον Ἀλέ- κτορα (ἔστειλα.) Φιλόπατρην Κερκυραϊαν (μὴν ἀπελπίσῃς; δὲ, δὲ ἔδῃ καὶ ἡ σειρά σου; σὺ ἀκόμην δὲν ἄρχισες;) Ἰζήαν (μήπως ἐνόησε τι- ποτε ἡ Κυκλαμὰ καὶ τὸ ἔγραψεν ἐπιτίθεας;) Παμφύλιον Κόλλπον, Ἀβουσιτὸν Πολεμιστῆ (ἔββαί, ὁ κ. Φαίδων ἔπρε ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν σου, καὶ μ' ἐδέξακεν ἔπος καὶ σὺ.) Σωτήριον Ν. Δημητριώδη (περιμένω τὰς ἐπιτομοῖσας σου.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόμου, Νικόλαον Κωστομῆνη (χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν.) Ἀν- θος Ἑλλίδος. κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, δὴπαντήσω εἰς τὴν προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Ἀλλήλους δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Δεκεμβρίου
- Ἐχάστη τὸν λόγον, εἰς τὸ ὅποιον δὲν νὰ γράφω- τὶς λέσαι τὸν ὄνομα τοῦ διαγωνιστοῦ, καλεῖται εἰ- τὴ Ἰπάρειν μου εἰς φωνήλου. ἐν ἑκαστῇ περιέχεται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1
- 484. Αεζιγίφρος.**
Εἰς κοινὴν ἀνταγωνίαν.
Κάποιον λόγον δὲ προσθέσῃς,
Καὶ δευτέρω Ἀγγυτικῶν
Παρυθῶς δὴποσελῆσῃς.
- 485. Συλλαβογράφος.**
Ἄλλον Διγύστιον θεῖν,
— ἢ Βασίλ' ἀρχαῖον,
Θὰ κάποιον ἐὰν ἐνοσθῶν
Σύνθεσμος μ' ἀριθμητικόν,
Ἀρκεῖ βεβαίως... νὰ εὐρεθῶν.
- 486. Ἀναγραμματισμός.**
Ὅταν εὐ κρατῶς, στενδέεις
Καὶ φωνάεις : Ὡμῆ !
Ἄν με ἀναγραμματισεῖς,
Θὰ περᾶσῃς ἀπὸ ἐμῆ.

- 497. Αὐνεγγρα**
Ἰσοῦ καὶ νέα ἀπορία,
Ἀλλὰ... χωρὶς ὀρθογραφία :
Οὐράνον ὅσμα τ' ἀρετικὸν μου
Μιά ἐπαρχία τὸ θηλυκὸν μου
Πόλις ἀρχαία τὸ εὐδύτερον μου.
- 498. Κερκυριζὸν καὶ Ἄντιστραμμένον Κυβόλεζον.**
1. — Εὐλόγει τὸν Θεόν.
2. — Καλοῦσι τὸν Δία πατέρα.
3. — Ὁ Ἥλιος ἦτο ποιητής.
- 499. Ρόμβος.**

500-505. Μαγικὸν γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς οἰουδιώτου γράμματος ἐ- κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάν- τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσα λέξεις :

- 506. Μεσοστιχία.**
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ἐπιτομοῦμενων λέξεων ἀποτελεῖν στρατηγὸν Ἀθηναίων :
1. Οἰνοχόος. 2. Ζῶον. 3. Ἀρχαῖος ποιητής.
4. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 5. Ἐντομον.
- 507. Ἑλληνοσύμφωνον**
εω-κααι-ειο-ει-αι-υη
- 508. Γρίφος.**

η 1 καὶ ο 1 καὶ η 6 τῷ αζοκ
αντ
[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἠλήθησαν ἐκ τῆς βραβευτικῆς συλλογῆς τοῦ Μικροῦ Νάστου.]

ΑΥΣΕΙΣ

- τὸν Πνευματικὸν Δοκίμιον τοῦ ἔλλου 24
- 582. Κάρμος (Κᾶ, Μῆλος.)** — **585. Αἰαῖ** (αἰ, αἰ.) — **584. Μῶμος-ἄμος.** — **586. Νό- τος-τόνος,**
586. ΜΑΡΙΟΣ	587. Κ	Α
ΑΡΙΩΝ	Α	Δ Δ
ΡΙΩΝ	Μ	Π
ΙΩΝ	Η	Τ Τ
ΟΝ	Δ	Α
Σ	Ο	Σ Σ
	Σ	Ε
- 588. Ὁ χρόνος εἶνε χρήματα** (Ἡ ἀνάγνωσις πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιῶθεν καὶ ἀριστερῶθεν, ἐναλλάξ.) — **589. ΚΝΗΜΗ- ΔΑΡΟΣ** (Κλωθῶ, Νάυστικα, ἩΡόδοτος, Μορφεύς, ἩΣίοδος.) — **590. Ὅτι κάμῃς θά το εὐρῆς** — **591. Ἡ τῶς ἰσοῦ ἐν πᾶσιν.**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Ἡ λέξις δεκτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας λεκτὰ 5 μόνον. Ἐκαστὸς ἄρας 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ εἰ ἀργατικῶς τῶν 10 πληροῦνται εἰς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
- Ο** στέλλοντες Εὐρωπαϊκὰ γράμματάσμα, πλὴν Γαλλικῶν, λαμβάνουν ἰστέριμα Τουρ- κικὰ καυθῆσως ἐκδόσεως. — Grégoire J. Pipe- ridés, Adalia (Turquie). (B-68)
- Α** νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παντα- χόθεν. — Constantin G. Pappa, Alex- andrie (Egypte). (B-69)
- Α** νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παντα- χόθεν. — Stavros Pissaridés, Alexandrie (Egypte). (B-70)
- Ο** στέλλοντες 200, 600 ἢ 1000 ἑλληρικὰ γράμματάσμα, λαμβάνουσι 100 εἰσφάρα, κατὰλληλα διὰ συλλογὴν. Τοὺς φίλους ἀσπιζο- μεν — Ἄνθος Παπαβασιλείου, Ἀθῆναι, poste- restante. (B-71)